

denne Direktør kunde være bekendt eller tjent med at benytte den. Der er altsaa ogsaa en fuldstændig Indrømmelse fra den højtærede Ministers Side af, at hvad jeg har sagt, forholder sig fuldstændig rigtig. Den ærede Minister kom ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det var berettiget at give dette Honorar eller ikke, og han omtalte da, at der var afgivet en Erklæring fra Højesteretsfagfører Shaw om det Arbejde, som der var ved denne Administration. Højesteretsfagfører Shaw har erklæret, og den ærede Minister har bekræftet det, at han kun har haft med den juridiske Side af disse Spørgsmaal at gøre, og jeg kan derfor ikke indse, hvorledes han kan have været i Stand til med tilstrækkelig Besøjselse at udtale sig om, hvad der udenfor dette har været at bestille, saa at jeg ikke kan tillægge denne Erklæring nogen videre Betydning. Men det er her gaaet som saa ofte, at saa snart en Embedsmand faar noget ekstraordinært at bestille, gaar han ud fra, at han ogsaa straks skal have et ekstraordinært Honorar. Det er netop derfor, at vi forlange, at hele denne Sag skal bringes ind under vor Kontrol. Vi kunne og vi ville passe paa, at der ikke gives alle disse uvødvendige Honorarer og Emolumenter, som det forekommer mig, at det er ubestrideligt, at den paagældende Embedsmand har haft et ganske ualmindeligt Talent til at staffe sig. Jeg tvivler paa, at der er nogen Embedsmænd her til Stede — og her er jo ikke saa ganske saa — som ikke i sit Hjærte er enig med mig i, at det er uheldigt for os alle og særlig for den danske Embedsstand, naar det godtgøres, at en Embedsmand paa denne Maade forstaar at drage sig Fordele paa alle mulige Kanter. — Det sidste, jeg omtalte under dette Forhold, var den Form, under hvilken denne sidste Begunstigelse, nemlig Benyttelsen af disse Lejligheder, var givet Embedsmanden af den daværende Minister. Der indrømmede jo ogsaa den ærede Kultusminister, at min Fremstilling af Sagen i et og alt var fuldstændig rigtig. Den daværende Minister har underskrevet et Brev, forfattet af Oberst Schøller og skrevet med dennes Haand, et Brev, som ikke findes i Kultusministeriets Kopibøger. Den ærede Minister siger nu, at det har ikke noget at betyde. Der er ikke nogen bestemt Form, under hvilken en Minister skal afgive sine Tilsagn og Erklæringer, han kan gøre det mundtligt eller skriftligt, kort sagt, paa hvilken Maade, han vil. Ja, ganske vist kan en Minister være og er en Minister ofte nødt til at give et Tilsagn mundtligt, men jeg vil dog antage, at det er Forretningssgangen i et Mi-

nisterium, at et saadant Tilsagn senere bliver bekræftet ved en Skrivelse, som udgaar fra det vedkommende Ministerium. Og jeg vil tillade mig at sige, at jeg anser det for aldeles enestaaende, at Statskassen kan blive bebyrdet med en Udgift af over 1,000 Kr. om Aaret ved en saadan formløs Skrivelse som den, om hvilken den ærede Minister siger, at det gør ingen Ting, at dette er sket i Kraft af denne; thi den daværende Minister er jo her til Stede og vedgaar fuldstændig sin Handling. Ja, det er jo meget glødeligt, at han er her til Stede. Jeg er overordentlig glad ved, at vi have den tidligere Kultusminister iblandt os, men Herregud, der kunde jo ogsaa være hændet ham noget menneskeligt, saa at han ikke havde været iblandt os. Hvem skulde saa have attesteret, at den omtalte Skrivelse var udstedt, og at denne Begunstigelse var given. Jeg undrer mig over, at noget Menneske, og navnlig den vedkommende, som jo er inde i Forretningssgangen, har villet nøjedes med en saadan Underkrift fra Ministeren. Han vilde jo kunne sige sig selv: Hvis nu Ministeren i Morgen lægger sig til at dø, og jeg kommer med denne Skrivelse, hvad ville de saa oppe i Kultusministeriet sige til den? Ville de ikke sige: Hvad er dette for noget, det er jo dem selv, der har skrevet dette Brev, og hvem er det da, som har underskrevet det? Det er en højt uheldig Sag at komme med, og jeg vil navnlig paastaa, at der ikke eksisterer nogen Forretning her i Landet, som gør Krav paa at søres med nogen som helst Orden, uden at alle Skrivelser og navnlig Skrivelser, som paaføre Forretningen pekuniære Forpligtelser, blive kopierede, saa at enhver kan se, hvilke Forpligtelser Forretningen har indgaaet, og hvilke ikke. Og jeg skal sige, hvorfor private Forretninger gøre dette. Det er, fordi der staar i Straffelovens § 262, at hvis en Fallent har gjort sig skyldig i grov Uorden i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, bliver han at straffe med simpelt Fængsel indtil 6 Maanedes. Hvis altsaa en falleret Købmand har gjort det, som den forhenværende Minister har gjort som Minister, vil han være straffskyldig ifølge denne Paragraf. Hvis der kommer pekuniære Forpligtelser op imod hans Bo, som ikke findes i hans Bøger, vil han kunne blive straffet efter denne Paragraf for uordentlig Førelse af Handelsbøger. Det vil ingen Jurist og navnlig ikke den ærede Minister benægte. Jeg siger, at dette er en uforvarlig, og som jeg sagde i Gaar, en Ietsfordig Maade at paadrage Statskassen ved en saadan